

Sygn. akt V KO 58/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 24 czerwca 2020 r.
wniosku Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 maja 2020 r. (sygn. akt V Kp (...)), o
przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę zażalenia B. K. na postanowienie Prokuratora
Rejonowego w S. z dnia 16 września 2019 r. (PR Ds.(...))
odmowę wszczęcia dochodzenia przez do rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w G.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 maja 2020 r. (sygn. akt V Kp (...)) zwrócono się w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy z zażalenia B. K. na odmowę wszczęcia dochodzenia przez Prokuratora Rejonowego w S. do rozpoznania innemu sądowi równoległemu. Uzasadnieniem tego wniosku jest okoliczność, iż zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa dotyczy właśnie sędziów Sądu Rejonowego w S.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek okazał się zasadny.

Przepis art. 37 k.p.k., jako wyjątkowy, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że

tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego odstąpienie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu z dnia 4 lipca 2006 r. V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17).

W niniejszej sprawie wniosek Sądu jest uzasadniony.

Uznać należy, iż wnioskodawca wykazał, że możliwym do wyobrażenia jest powzięcie przez uczestników postępowania oraz innych obserwatorów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości wątpliwości, co do prawidłowości procedowania przez właściwy miejscowo sąd, mając na uwadze szczególnie kontekst konkretnej sprawy. Zwłaszcza ogląd ten, choć oczywiście nie mający podstaw ani prawnych, ani faktycznych może zintensyfikować się z uwagi na okoliczność wspólnej służby sędziów w Sądzie Rejonowym.

Wydaje się racjonalną zasadą przyjmowanie w orzecnictwie Sądu Najwyższego w sprawach rozpoznawanych w trybie art. 37 k.p.k., że jeżeli osobą wskazaną jako podejrzana jest sędzia – ten sąd nie powinien orzekać w sprawie. Stanowi to przejaw dbałości o owo dobro wymiaru sprawiedliwości, jakim jest z jednej strony efektywność postępowania (możliwe wyłączenia poszczególnych lub wszystkich sędziów od rozpoznania sprawy) oraz wizerunek sądu jako organu niezależnego, z którym orzekają niezawisli sędziowie, co do których nie można czynić zarzutu, iż w swojej służbie kierują się pozamerytorycznymi kryteriami.

Z tych względów uznając, że dobro wymiaru sprawiedliwości przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, Sąd Najwyższy przekazał ją do Sądu Rejonowego w G..